

Jaroslav Petr - Zóna

Byli čtyři - zatraceně silní a rychlí. Utéct ani uhnout nebylo kam. Stál tváří v tvář čtyřem gorilám ze zdravotního, oblečeným do blankytné modři dezinskafandrů. Ventily jejich uzavřeného dýchacího okruhu monotónně cvakaly. Ani za nic si nechtěl přiznat bezvýchodnost svého postavení. Zašmátral v kapsách po identifikační kartě a vzápětí si uvědomil absurdnost svého počínání, protože kartu mu dávno sebrali. A bez karty...

Chtěl to alespoň zkusit.

"Já nejsem defektní! Já ne!" křičel, když ho popadli. Pohyby měli studeně přesné, úsporné a marně se s nimi rval. Nakonec mohl stejně jen bezmocně řvát a zírat vytřeštěnýma očima do jejich ksichtů. Pochopil, že tuhle hnusnou práci nikdy nebude vykonávat nějaký automat. Ani sebevyšší plat nemohl těm chlapcům zaplatit riziko nákazy, ale spokojený, téměř slastný pocit, který se jim mihl tvářemi, když mu pálili na čelo cejch elektrokauterem, ten jim za tu námahu a risk určitě stál.

"Pusťte mě!" řval ze všech sil. "Okamžitě mě pusťte! Víte, kdo já jsem?! Jsem patnáctka, rozumíte? Jmenuji se Sureni, Nyboe Sureni." Gorilám to bylo putna.

Dál se nezmohl na víc než na dlouhý, neartikulovaný zvuk, který páli v krku jako loknutí vroucí vody a trhal přepjaté hlasivky. Žhavá bolest sílila k nevydržení a elektrokauter mu celou tu nekonečnou dobu tiskl k čelu. Vzduch se plnil smradem škvařící kůže, z nějž se zvedal žaludek. Pevný stisk goril nedovolil uhnout nesnesitelné bolesti ani o vlas. Po stehnech mu začala stékat teple páchnoucí moč.

"Už se podělal", křikl muž s elektrokauterem a jeho smích utlumila přilba. S chechotem ho vyhodili ven ze značkovací místnosti.

* Hnali je nízkou chodbou jako stádo dobytka. Holé, betonové stěny odrážely jejich vyděšený dupot mnohonásobnou ozvěnou. Krev mu bušila ve spáncích a v celé hlavě jako pěst na zavřené dveře. S námahou lapal po vzduchu, který čpěl výkaly, potem a zvířeným prachem.

Běžel a běžel s mozkiem mu v rytmu úprku rezonovalo jediné slovo: "Ne - u - pad - nout, ne - u - pad - nout..."

Někde před nimi se otevírala jedna hermetická pancéřová vrata za druhými, aby se za nimi neprodyšně uzavřela.

Navždycky.

Běželi dlouho, příliš dlouho na to, aby vydrželi všichni. Osud opozdilců, ponechaných s pošlapaným tělem v hermetických komorách dezinfikovaných plazmovými hořáky a radiací, teď nikoho nezajímal. Pak je do očí udeřilo světlo a do plic jim vrazil studený vzduch spalující plicní sklípky. Někteří se sesunuli k zemi pár kroků za branou, další přes ně klopýtali a padali na ostrý štěr o kus dál. Nyboe jako šílenec pokračoval v úprku.

Nevnímal nic než hrůzu a bolest. Konečně se i on skácel vysílením na zem. Kolem něj se proplétaly keře bezu se svlačcem, svízelem, kopřivami s lebedou do souvislého houští.

Tak tohle je tedy Zóna, říkal si pomalu sám pro sebe a jako kdyby se probouzel ze sna, vzrůstala v něm vedle apatie živé tělesným i nervovým vypětím i panika. Je defektní. Imunodefektní. Nadosmrti, což v případě defektáka znamená nakrátko. Kolik času mu ještě zbývá? Rok, půlrok, měsíc?

* "Někde tady přece musí bejt," zašeptal někdo docela blízko zadýchaným hlasem a Nyboe zároveň zaslechl, jak se neznámý prodírá bezovým porostem.

"Tssst."

Nyboe se opatrně zdvihl na loktech. Vstát nestačil, protože mu před očima vybuchla rudá kola a rána do hlavy ho hodila zpátky. Mezi lopatky se mu zaryl tvrdý hrot.

"Nehýbej se," přikázal mu výhruzně navztekaný hlas a čísi hbité prsty mu rychle zuly boty.

"Svlíkní se!"

Nyboe se ještě nevzpamatoval z úderu, ale ostrá bolest v zádech ho přinutila rozlepit nejistými prsty uzávěry své špinavé, páchnoucí kombinézy. Teprve syrový dotyk rozdrcených rostlin a vlhké hlíny na nahém těle ho zchladil a trochu

probral. Své protivníky zatím nezahlédl. Ležel s tváří zabořenou v kopřivách, hekal, kroutil se a pomalu se vysvlékal.

Netrpělivě mu servali kombinézu z nohou.

"Ani se nehni," ozvalo se za Nyboeovými zády a tlak mezi lopatkami ustal. Nyboe se tiskl k zemi, lepil se k ní a měl strach, příšerný strach. Chtěl být někde pryč, toužebně si přál, aby ta hrůza byla už nenávratně za ním. Pryč, pryč, pryč. Tělo nevydrželo a jakoby proti jeho vůli, která mu velela ztrnule ležet bez jediného hnutí, se skulilo bleskurychle stranou. To stačilo, aby je spatřil. Oba na něj zírali vytřeštěnými očima zpod zubatě zastřižených vlasů padajících jim až k obočím. Špinaví, zarostlí, páchnoucí, otrhaní či spíš polonazí a na kost vychrtlí. Mladší z nich se právě snažil navléknout do Nyboeovy kombinézy. U jeho nohou ležely i Nyboeovy boty a pak ještě něco. Dlouhá, silná tyč se zašpičatěným koncem opáleným v ohni. A právě pro tenhle oštěp se pomalu shýbal druhý z útočníků. Opatrně natahoval po oštěpu ruce. To, co kdysi bylo rukama, než je rozežrala defekce do dvou obrovských, nepravidelných koulí tvořených tisíci hráškovitých, mokvavých uzlíků barvy drůbežích vnitřností.

"Bacha, někdo jde!" zařval mladší z defekťáků. Jeho obličej poznamenaný nesmazatelně defekťácky propadlým nosem se stáhl strachem a na chvíli vypadal, jako kdyby natahoval moldánky. Byl to vlastně ještě kluk.

"Jestli ho nezabijem, může nás prásknout," odsekl starší a zdvihl oštěp. Kluk se mezitím vsoukal do Nyboeovy smradlavé kombinézy, popadl boty a rozběhl se pryč, rozrážejíc tělem houšť lopuchových listů. Nyboeovi brzy zmizel ze zorného pole. Starší zůstal.

Sevřel svými zrůdnými prackami oštěp. Některé uzlíky na jeho rukách praskly a crčela z nich jasně červená krev. Nyboe ochromený strachem se marně snažil odplazit pryč.

Zběsile se odstrkoval pěstmi, dlaněmi hrabal v hlíně promíchané s polehlými kopřivami.

Pryč, pryč, pryč. Náraz v boku mu otřásl útroby a srazil ho hluboko, hluboko do tmy a chladu.

* "Tungane.

"...ung..."

"Tungane."

"...ungan..."

"Tungane."

"Tungane."

"Vnímám tvé kuss. Objekt v Zóně. Kontakt."

* Na sále regenerační jednotky bylo dusno. Tři lidé se skláněli nad Nyboeovým tělem.

"A je to vůbec on?" zavrčel Bilello pochybovačně. Napojoval na Nyboeovy žíly kanylu od zásobníků s roztokem kostního růstového faktoru a nasupeně u něho funěl. Nervy měl nadranc a ruce se mu přes veškerou snahu třáslly.

Dunbar, mořící se s regenerací roztržených jater plných špíny s dřevěných třísek šlehl po Bilellovi očima a skoro s potěšením postřehl třes jeho rukou. "To chceš říct, Bile, že kdyby to nebyl Surani, tak ho necháme klidně chcípnout?" odsekl.

Bilello zasupěl. Nesnášel, když mu jakkoli komolili jméno. A nejmíň to snášel od Dunbara.

"Chci jenom říct", zvýšil Bilello hlas, "že jestli to není on, tak bychom toho pravého měli najít dřív než chytí defekci nebo než mu defekťáci zakroutí krkem. To jsem chtěl říct."

"A že ti neleží na srdci ti noví defekťáci, které načapou staří mazáci hned u ústí Tunelu?" zeptal se Dunbar jízlivě. "Viděl jsi to někdy? Přál by sis to zažít na vlastní kůži? Ti, co přijdou o kejhák, ti mají ještě kliku, protože se zbylými zacházejí ty bestie hůř než se zvířaty. Viděl jsi, jak se tucet chlapů..."

Třesknutí glasitové kolony po podlahu přetrhlo kaskádu Dunbarových rozhorlených vět.

V tom okamžiku si uvědomil, že zašel příliš daleko. Litoval každého slova. Pozdě.

Gila s obličejem zabořeným do dlaní bez hnutí ležela na podlaze vedle rozsypané kolony.

Schoulená do klubíčka tiše kvílela. Dunbar se k ní sklonil a opatrně ji vzal za rameno.

Rázně ho setřásla a štitivě se od něj odtáhla.

"Nesahej na mě," vzlykala do dlaní. "Nesahej na mě."

Bilello posunkem zavolal Dunbara zpátky k Nyboeovu tělu ležícímu poklidně na nízkém lůžku a prozrazujícimu život jen ztěží patrnými zdvihy hrudníku. Sám pak odvrátil Gilu pryč ze sálu.

"Jsi blbec!" vybuchl Bilello okamžitě, jakmile se vrátil zpátky na sál a dveře se za ním neprodyšně uzavřely. Dezinfekční automat jej obkroužil svými chapadly a Bilello musel počkat, než jej opět pustí k raněnému.

Dunbar sklopil hlavu.

"Jsem idiot. Ano, jsem. Máš pravdu. Samozřejmě, že ji máš. Tisíckrát ji máš." Na chvíli se odmlčel a nasucho polykal, jako kdyby chtěl polknout slova valící se mu na jazyk.

"Jenže kdo to má vydržet!" vybuchl nakonec. "Hrabeme se tady s chlápkem, o kterém nevíme nic. Zatím je to tak lepší, protože první, co se o něm můžeme dozvědět, je, že je to defekťák a že jsme se od něj nakazili. Já nebo ty nebo Gila, možná všichni tři. Třeba už to máme spočítané. Tak se nediv, že mi tečou nervy!"

Bilello se vrátil k zásobníku s růstovým faktorem a soustředěně seřizoval dávkovací mikropumpu.

"Myslíš si, že já jsem nadšenej z toho, jak nám ho sem poslali?" mávl rukou k Nyboeovi.

"Ale jestli je to on, tak jsme mu sem pomohli i my tím, že jsme požádali o cytonauta."

Na chvíli se odmlčel. "A říkám si, že jestli nám sem posílají lidi takhle, tak to znamená, že dobrovolně by je sem nedostali. Venku o nás asi nikdo ani neví. Zároveň je nad slunce jasnější, že už nikomu nemůžou ani mezi čtyřma očima navěšet na nos bulíky, jako to udělali nám, než jsme dobrovolně strčili hlavu do týhle oprátky. Ale běž si stěžovat. Tak běž! Utíkej! Na co čekáš?" Bilello opět ztichl. Hlas mu v krku drhl jako písek. Musel se uklidnit, jinak by se co nevidět rozbřečel. Zkus to, a zbyde z tebe mastnej flek," pokračoval už pokojněji. "Nikdo z těch Venku nám už neuvěří, že po roce a půl v Zóně v sobě nemáme to svinstvo. Jsme na tom stejně jako defekťáci."

Von už nás nikdy nikdo nepustí."

* První, co začal Nyboe vnímat, bylo teplo. Příjemná, hřejivá vlna se mu rozlévala tělem.

Klid, teplo, bezpečí. Kolem tiché šumění a pravidelný jemný tikot. Pootevřel oči.

Bílo. Oslnivá běloba vládla nad vším. Zářila jako jasný den v krajině zaváté čerstvým sněhem. Oči pomalu přivykly přemíře světla. Průsvitné glasitové aparatury, kerazitové trubičky. Nemocnice. Vzápětí si všechno uvědomil. Nemocnice? Pro defekťáka? Nesmysl.

Ještě kdyby tak krchov.

Sklonila se nad ním cizí tvář.

"Kdo jsi?" zeptal se ho Bilello.

"Dejte mi pokoj," vzdychl si Nyboe a znovu zavřel oči. Skrz zavřená víčka cítil pohled toho chlápka na své tváři a bylo mu to lhostejné.

"Jseš Nyboe Sureni," říkal ten chlap konejšivým hlasem. "Čekali jsme na tebe, Nyboe."

Vlezte mi na hrb, říkal si Nyboe pro sebe, já čekám jen na smrt. Na tu příšernou prázdnotu, který jsem se děsil už jako malý kluk. Nic jsem nedokázal, nic po mně nezůstane. Malá Lena si jen těžko vzpomene na tátu, kterýho často neviděla celý dny, protože já, její táta, jsem radši utíkal pryč z domova a předstíral jsem před ženou, dcerou i sám před sebou, že to tak musí být. Měl jsem raději vždycky moc práce. Příliš mnoho práce na to, abych mohl tomu malému cvrčkovi přečíst pohádku nebo ji naučit házet míčem. Mohlo po mně zbýt víc než nenávisť mé ženy. Mohlo po mně zůstat trochu světla v Leniných očích, které by

zasvítilo, když by jí řekli slovo táta. "Musíš nám pomoci, Nyboe," přidal se k Bilellovi Dunbar. "Potřebujeme tě. Máme pro tebe moc důležitou práci."

Žádná práce není moc důležitá, odsekl v duchu Nyboe. Nebýt práce, která mě sežrala úplně celého, tak jsem mohl být teď někde jinde než v Zóně. Třeba. A snad bych dokázal spoustu věcí, které jsem měl vykonat. Snad. Ale spíš ne. Určitě bych si našel něco jiného, abych Lenu odbyl. Abych ji okradl o to, na co mají děti právo. Proč vlastně nelituju toho, jak jsem jednal s Kornelií. Nejspíš ze závisti. Ona totiž dokázala Leniny oči rozzářit. A já jí to nikdy neodpustím. Zacházel jsem s ní hnusně a nelituju toho. Nelituju. To je snad ještě hnusnější. Zatřásl s ním.

"Jsi Nyboe Sureni?" křikl Dunbar netrpělivě.

"Dejte mi pokoj," zavrčel a přikývl, aby se jich zbavil.

"Vstávej", uslyšel a zároveň mu někdo opatrně položil dlaň na rameno. Bolest, která mu okamžitě vystřelila do boku, ho stačila probrat, ještě než jí překryla vlna netenkefalinu vyslaná do jeho krevního oběhu citlivými senzory. Kolem Nyboea tiše cíhala tma vybledlá mdlým přisvitem přístrojů propletených na stropě a zdech do vírů němé stínohry.

"Jsi cytonaut?" ozvala se ze tmy šeptaná otázka.

Nyboe se, co mu dovolovaly glasitové kanyly napojené na jeho tělo, snažil rozhlédnout kolem sebe. Jeho oči pomalu přivykaly hustému šeru. U jeho lůžka postávala drobná postavička. Naklonila se nad Nyboem a matný, chabý odlesk světla odrážející se od glasitových desek regeneračního aparátu dopadl na její obličej. Nyboe chtěl zařvat, ale na ústa se mu pevně přimkla cizí dlaň. Třeštil oči na obličej znetvořený defekcí.

Autoimunitní reakce burcující buňky obranného systému k napadení vlastních tkání si vybrala v tomto případě obličej a krk, nafoukla je nestvůrnými zduřeninami, vlhce lesklými a páchnoucími myšinou a překryla rysy neznámého, jako kdyby na jeho tvář usedl příšerný motýl. Motýl smrti. Noční můra.

"Neboj se, nechci ti ublížit," ozval se znovu tlumený šepot a trochu Nyboa uklidnil.

"Nesmíš ale křičet."

Dlaň přitisknutá na jeho ústa opatrně povolila. Nyboe se mohl opět nadýchnout. Stále ještě nespouštěl oči ze znetvořeného obličeje a nebyl schopen slova. V očích defekťáka se mihl záblesk pochopení a tvář s příšernou motýlí maskou zmizela ve stínu.

"Ještě před pár měsíci jsem byla docela pohledná holka," řekla a její hlas neměl daleko k pláči. "Ale to už je pryč," dodala rychle. "Řekni, jsi cytonaut?"

"Jsem," přikývl Nyboe, aniž věděl proč.

"Kvalifikační stupeň?" zeptala se.

"Co na tom záleží," odbyl ji Nyboe.

"Chci jednoduše vědět, koho jsem vytáhla z bryndy."

Nyboeovi se před očima mihl obraz defekťáka s kopím ve znetvořených rukách a pocit bezmoci mu studeně sáhl až na míchu.

"Ty? Teda vy... Já jsem jím opravdu..."

"Kašlu ti na tvoji vděčnost," přerušila ho sice šeptem, ale rázně. "Občas jim sem dotáhnou někoho, koho by mohli potřebovat. Dali mi o tobě echo. Dostanu trochu jídla za vykonanou práci, nic víc. Jaký máš kvalifikační stupeň?"

"Patnáctku," hlesl Nyboe a snad poprvé v životě to pronesl bez sebemenšího pocitu hrdosti. Tak téhle příšeře vděčil za život. Hnus z toho, jak vypadala, v něm dusil i poslední jiskřičku vděčnosti.

"Fíha," pokusila se tiše písknout. "Pořádná ryba. Ty tady určitě nejseš náhodou," dodala spíš jen sama pro sebe.

"Náhodou?" vykřikl Nyboe.

"Pssst. Tišeji," sykla a přikryla mu ústa dlaní. Znovu se při tom nad něj naklonila a Nyboeovi se zvedl žaludek. Ucukla, jako kdyby sáhla na rozžhavený kov, a schovala se do stínu.

"Sem se neposílají lidé náhodou," odsekl jí Nyboe.

"To by ses divil, kolik lidí tady skončilo ne proto, že by byli defektní, ale proto, že někomu tam Venku překáželi," řekla a ta slova jakoby Nyboea ukonejšila. Nedivil se ničemu. Nedokázal to. Během několika posledních hodin se toho událo víc, než stačil vstřebat do své mysli zvyklé na neustálé vypětí,

prudké změny a nebezpečí. Denně byl jako cytonaut zvyklý riskovat tolik, že mu většina lidí ani nezáviděla jeho pohádkový plat. Teď se nedokázal vyrovnat s tím, že vedle něj postává defektačka vyptávající se proti vší logice na věci, které nemají žádný smysl.

"Chceš něco vidět?" zeptala se.

"A co?" Nevěděl, proč se o to zajímá. Všechno mu bylo přeci lhostejné. Všechno kromě Leniných očí.

"Neptej se a pojď za mnou," řekla a Nyboe ji poslechl, nevěříc sám svému počínání.

Kráčeli tiše sešeřelými chodbami. Nyboe se vlekl při stěně a každý krok bolel. Od okamžiku, kdy jej defektačka hbitými pohyby odpojila od regeneračních aparatur, z něj síla vytekla, jako kdyby ho protáhli odstředivkou. Klopýtl a málem upadl. V jeho zmatené mysli vyčerpané na okraj mdlob se vylíhla nesmyslná myšlenka, že když vydrží jít, bude na něj na konci cesty čekat Lena. Opřel se o zeď, zatál zuby. Šlachy na krku se mu napnuly snahou.

"Opři se o mě," řekla mu defektačka a on vděčně dopadl na její ramena vahou, pod kterou zakolísala.

"Děkuji ti, Leno," zašeptal.

"Jmenuji se Omi," řekla a Nyboe se tomu slabě usmál.

Omi otevřela jedny z mnoha dveří, jejichž řady, jak se Nyboeovi zdálo, běžely do nekonečna, a vyšla ven na chladný noční vzduch. Před nimi se cosi mihotavě tetelilo.

Bylo to stále blíž a blíž. Veškeré okolní dění míjelo Nyboeovu mysl a on je pozoroval úplně nezúčastněně, cizíma očima. Neurčitý, třpytivý mihot pulsoval, vydouval se k nim jako moře valící se ve vlnách na písčité břeh. Pak je jedna z vln pohltila. Nyboe si v té chvíli připadal, jako když se vznáší nad bezednou propastí. Až po chvíli si uvědomil, že se nachází uvnitř jakési stavby, ale stavby tak čiré, že spodní patra propadající se do hloubky v něm dokázala vyvolat závrať. Chtěl se chytit Omi, ale nebyla tu. Otočil hlavu vzhůru, i tam běžela čirá stavba bez konce. Nikde ani živáčka.

Za průsvitnými stěnami podle světelných odrazů spíše jen tušil složité, čiré aparatury.

Odbarvený svět. Ledový palác. Neměl pocit, že by se sám pohnul z místa, ale přesto se průhledný svět kolem něj hýbal. Zpočátku se vlekl, pak klouzal bez jediného zvuku a nakonec se němě řítit kolem něj. Připadal si jako ryba ženoucí se horskou řekou proti proudu, ačkoliv ztratil smysl pro pojmy vpřed či nahoru a dolů. Aparatury, pokud je mohl v letu vnímat, se pomalu probouzely. Jejich trubice, šlahouny a vlákna se vlnily stále rychlejším tempem, takže za chvíli byly spíše než líným stonkem vodních řas vznášejících se ve vodním proudu podobné agresivním, gigantickým, žahavým chapadlům jakéhosi nestvůrného, obřího polypa. Proplétaly se, zauzlovaly se a zase se se střelovitě rozplétaly. Ale každým tím pohybem byly Nyboeovi stále blíž a obemykaly ho stále těsněji a těsněji, až se jediným pohybem zadrhly do pevných pout svírajících Nyboeovo tělo hustou sítí.

"Tungane."

"...ungan..."

"Tungane,"

"Tungane."

"Vnímám tvé kuss. Genomická introdukce. start akce."

* Ruce měl svázané za zády. Ležel na holé, hrbolaté, studené podlaze v přítmí plašeném komíhavým světlem archaické skleněné baňky s kovovým vláknem uvnitř. Kolem lampy se v těžkých kruzích potácela tlustá mūra tvrdohlavě vrážející do rozpáleného skla. Její křídla se rozpadla v jediném okamžiku na jemný popílek a torzo chlupatého hmyzu padlo ve spirále Nyboeovi do tváře. Otřásl se hnusem a ten pohyb vyvolal za jeho zády počouchlé uchechtnutí.

Otočil se po hlase.

Byl v betonové kobce, holé stěny se tu a tam leskly mapami vlhkých skvrn, ve vzduchu byla cítit plíseň.

"Tak už se probral," řekla Omi a Nyboe byl ke všemu natolik lhostejný, že ji nedokázal ani nenávidět. Její společníci byli defektači. Obrovský černoš s řídkým kučeravým vousem a nohama defekcí nateklými jako konve a na kost vychrtlý

běloch s obličejem, v němž pergamenová kůže marně halila kosti lebek. Tvář Omi byla ve žlutavém přísvitu lampy ještě strašnější, než jakou si ji pamatoval. Defekťáci, defekťáci, defekťáci.

Snad je to jenom příšerný sen, z nějž se musí každým okamžikem s úlevou probudit.

"Kdo jsi?" zeptal se hubený chlapík. V hlase mu zaskřípalo něco z nadutosti, s níž velí armádní důstojníci.

"Vlez mi na hrb," odsekl Nyboe líně.

"Tak hele, jestli si myslíš, že si tě nemůžeme podat," pokročil hubeňour výhružně proti Nyboeovi.

"Nech toho, Yvone," okřikl vyzáblíka černochoch. Překvapivě čiperně se na baňatých nohách přikolébal k Nyboeovi, a přičapl k němu na bobek.

"Já se jmenuju Khesi," řekl prostě a s funěním začal Nyboeovi uvolňovat pouta. Pro vazy povolovaly, ale Nyboe nepocítil žádnou úlevu. Ruce bolely pekelně, víc než když je měl svázané. "Víš, Nyboe, my tě tady potřebujeme. Proto tě Omi... no, řekněme, že tě přivedla," hledal chvilku Khesi ztracenou nit. "Potřebujeme výzkum defekce. Nutně ho potřebujeme, rozumíš?" pokračoval Khasi a Nyboe mlčel. "Ti hajzli v Superzóně, kterým tě Omi vyfoukla, možná taky zkoumají, určitě se defekcí zabývá i nějaká banda všiváků Venku, ale my potřebujeme výzkum tady a teď. A ty nám pomůžeš, Nyboe. Ty jsi náš triumf. Máme zařízení. Dalo to fušku, ale máme ho. A teď máme i tebe, cytonauta patnáctý třídy. Co tomu říkáš, Nyboe. Budeš moct klidně pokračovat v práci. Jako kdyby se s tebou nic nestalo."

Zmínka o práci neměla na Nyboe jiný účinek, než že si vzpomněl na jedno ze vzácných odpolední strávených s Lenou. Viděl ji, jak se směje nad dováděnými kousky lachtanů v bazénu zooparku. Smála se. I ten tupý lachtan ji dokázal dát chvilku štěstí. Jednou bude vzpomínat na dětství. Možná si vzpomene na lachtany honící ve vodě duhový míček.

Možná. Ale na svého otce...

"Posloucháš mě, Nyboe?" zatřásl jím jemně Khasi a Lena i lachtani zmizeli jako obraz z vypnuté holovizní obrazovky. Zbyl tu jen upocený, špinavý defekťák, z jehož tělesného zápachu mu nabíhala husí kůže.

"Už jsem řekl, vlezte mi na záda," odsekl Nyboe malátně.

"Tak bacha," procedil Khasi mezi zuby. Jeho hlas neztratil nic ze svého klidu, jen se přiosťil, aby nenechal Nyboea na pochybách, že Khasi ví dobře, co chce a nezáváhá před ničím, co mu pomůže dosáhnout cíle. "Chcípeme tady všichni. Já, Omi, ty taky, ale dokud dýcháme, tak se s tím musíme rvát. A ty k tomu máš víc možností, než my všichni dohromady. Ať se ti to líbí nebo ne, nenechám tě, abys je promarnil. Nenechám, i kdybych..."

V koutě se něco pohnulo. Hromada hadrů se zachvěla a cosi se z ní začalo vymotávat.

Drobné prstíky se snažily rozmotat záhyby špinavé látky. Kňouravý hlásek brebenil nespokojená slova, kterým nebylo rozumět. Nyboe třesl oči. Probuzené Khasiho hlasem se z hadrů vybatolilo děcko.

"Proboha," vysoukal ze sebe Nyboe, "kde se tady vzalo."

"Tak jako každý z nás," ozvala se Omi a sehnula se, aby vzala dítě do náručí. To se nezaleklo její tváře, zdálo se dokonce, že ji rádo vidí.

"Snad mi nechcete tvrdit, že prošlo tím peklem," namítl Nyboe chabě a vzpomněl si na Tunel. "Samozřejmě, nebo sis myslel, že dítě, u nějž se zjistí defekce, dostane výjimku. To sis myslel?" křičela na něj Omi a děcko začínalo nabírat k pláči. "Tak se podívej!" křikla zoufale a shrnula děcku vlásy z čela. Nyboe zíral na jizvu ve tvaru písmene D. Pak se pomalu otočil ke Khasimu.

"Co bys ode mě mohl potřebovat, Khasi," zeptal se rezignovaně a nedokázal odtrhnout oči od cejchu vypáleného do dětského čílna.

* Luliberin se valil v prudkých a vysokých vlnách, ulpíval na vnějších membránách. Odplýval pryč, rozpadal se na namodralé vločky. Tu a tam se zachytil na receptorech. Obří proteinové granule receptorů se svíjely jako muréna vytažená z vody, proplétaly se navzájem helixově pokroucenými rameny a agregovaly. Obrovský tah agregovaných receptorů otvíral iontové kanály kalciovému přívalu. Záplavy a povodně kalcia se draly do nitra buňky. Luliberin zatím zmíral v záškubech dekaeptidových řetězků a namodralé vlčky se z něj

trousily jako peří z postřeleného ptáka. Globulární kalmodulin asociovaný s mikrofilamenty cytoskeletu zatím hltal ionty kalcia a bobtnal. Po vláknitých mikrofilamentech se od každé globule šířila záře jasnější než sodíkový plamen. Praštění smrště kontrahovaných vláken přehlušilo jiné zvuky. Kdesi hluboko v buněčném jádře započala syntéza. Nukleolemu halila černočerná tma a ani žlutá záře aktivizovaných mikrofilament, ani zelenavý přísvit endoplasmatického retikula zdrsňelého planetoidy ribozomů ji nedokázaly prosvětlit.

Jen kdesi na periferii Nyboeova vnímání blikaly ohníčky enzymatických aktivit na mitochondriálních lamelách. Blíž k jádru. Blíž. K šroubovicím dezoxyrribonukleové kyseliny oplétané pentlemi nukloproteinu, regulačních peptidů zmítajících se v místě transkripce jako klubko navzájem se požírajících hadů. Globule a stuhy enzymů, komplementární sekvence ribonukleových kyselin. A tam. Tam dál, pobízel svou mysl nedočkavě, aby sklouzla ještě hlouběji do nitra buňky. Tam mimo aktivní genom. Za zámky inhibitorů a represorů té nejnepravděpodobnější struktury. Co je to za hrozné monstrum? To není pravda. Ne, to nemůže, to nesmí být pravda.

Do obličeje mu vrazila oslepující žhavá vlna a na jazyku ucítil tvrdou kovovou pachut.

Sevřený žaludek mu tlačil trpké šťávy do krku, až se jimi začal dávit. To byly dobře známé pocity z probuzení na nautickém stole. Bylo mu mizerně, třásl se hrůzou a zároveň byl šťastný, že má cytonautický ponor, zkušební ponor do vlastní hypofýzy, za sebou.

Tělem mu probíhala nekoordinovaná vlna třesů přecházejících do křečí. Zraněný bok a ruce, které se stále nemohly vzpamatovat z dlouhého narušení krevního oběhu pouty, bolely jako ďas. Jindy by byl pyšný na to, jakou odvedl práci, ale teď ho strašila cizí genetická informace, kterou našel. V sobě ji našel. Vřed. Špínu, co nejde smýt.

Omi mu jemnými, ale jistými pohyby prozrazujícími víc zkušeností, než by se u ní nadál, snímala koncovky nautiku z kontaktů vyvedených z jeho holé lebky. Jen s námahou si sedl a opatrně si nasadil přílbu krytou vlasy a přiléhající dokonale k hlavě. Stříbrné nitky kontaktů zmizely pod rozčuchanou kšticí.

"Co to bylo?" zeptal se Khasiho skloněného nad záznamovým zařízením.

Khasi jen pokrčil rameny.

"Defekce?" Nyboe do té otázky vložil všechnu svou chatrnou kuráž.

"Nevím," zabručel Khasi nepřítomně.

"S cytonautickými záznamy jsem se nikdy nesetkal. Jak by taky. Doktor a periférie, co léčí průjmy děcek a chřipky." Zmkl, jakoby toho na sebe prozradil příliš, a věnoval se dál záznamu.

Bezmoc a strach začaly v Nyboeově horečně pracujícím mozku klíčit ve vztek. Zatínal pěsti a skřípal zuby. Znal se dobře a věděl, že v něm dozrává přesvědčení, proti němuž bude bezmocný. Zotročí si ho, ohne mu hřbet.

"To přece není možný!" vzkypělo v něm.

"Copak," zeptal se Khasi od obrazovky, kde si ve smyčce stále dokola pouštěl Nyboeův ponor do nitra buněk.

"Přeci se na to svinstvo nebudeme jen tak dívat. Sám sobě bych musel naplivat do ksichtu."

Khasi jen přikyvoval hlavou a mlčel. Nyboe se pomalu zklidnil. "Kde je to prť?" zeptal se a snažil se, aby to řekl co nejlhostejněji. Khasi mu ukázal zarostlou bradou ke dveřím kobky přečpané zflikovanou nautickou aparaturou a Nyboe se na nejistých nohách vypotácel ven. Jen za ním zaklapl dveřní zplihle visící na rozviklaných pantech, sesypal se Khasi jako hadrový panák. Cítil něco, co mu připomínalo pocit úlevy, jeho vzdálenou ozvěnu. Byl se svými starostmi příliš dlouho sám.

* Čas se choval jako nepoddejný hermenový těsnění. Na oko se tvářil, že je ho habaděj, aby se v rozhodující chvíli ukázalo, že ho maličký, ale přeci jen nepostradatelný kousek cyhbí.

Nyboe nepřestávaly zlobit úporné bolesti v ruku. Cívil vyčerpaně před sebe na talíř s kousíčky opečeného masa a na jídlo neměl ani pomyšlení. Malý Zofra po něm chtivě pokukoval z Omina náručí. Khasi seděl na zemi opřený zády o zeď a podřimoval. Nyboe vzal kousek masa a pomaličku, téměř neslyšně se zdvihl na

nohy. Krok, druhý. Hlavně opatrně. Zofrovy oči se rozšířily toužebným očekáváním a maličká ústa se rozevřela.

Vtom dopadla na Nyboeovo zápěstí Khasiho tlapa.

"Kolikrát jsem ti říkal, že mu nemáš nic dávat," syčel mu Khasi zblízka do obličeje.

"Kolikrát. Koukej to sežrat, než ti to vlastnoručně nacpu do chřtánu."

"Khasi, je to dítě," šeptal Nyboe a hlas se mu třásl. Bolest ze stisku mu ryla až v mozku dlouhým, ostrým drátem.

"No a co."

"Je to ještě úplně malý děcko."

"To vím taky, sakra," zaklel Khasi a pustil Nyboeovu ruku. "Jediný, co nevím, je, jak mají moji lidi nachytat dost krys a ježků, aby se všichni nacpali masem. To nevím."

A maso musí jíst ti, co ho potřebují. A to seš v první řadě ty. Cytonautika třikrát denně. Šestkrát víc než se považuje za rozumný. Co budu dělat, když se mi složíš?

Všechno bude na hromadě. Všechno. Koukej to sežrat, říkám ti naposledy."

Nyboe pochopil, že s Khasim nehne ani o píď. Neměl šanci. Strčil maso do úst a zvedl se mu žaludek. Zofre se na něj upřeně díval. Měl pohled, který nepatřil dítěti. Tak se na něj někdy dívala i Lena. Tak nějak...divně.

"Omi, prosím tě, odveď ho někam," zaprosil Nyboe. "Ať se na mě tak nekouká, nebo se z něj pomínu. Copak za to můžu?"

Omi vstala a malý Zofre začal natahovat k pláči. Přišla k Nyboeovi a smutným hlasem mu řekla z těsné blízkosti do tváře: "Ne, nemůžeš, Nyboe, ale to dítě tě stejně nenávidí."

Pohládila Zofru po mastných vlasech a odešla.

"Řekni, jaký to má všechno smysl," obrátil se Nyboe na Khasiho.

"Jednou nám to musí vyjít," procedil Khasi umíněně skrz zuby. "Jednou tam v buňkách na něco přijdeš. Musíme vydržet. Opakovat vyšetření imunodefekcí zasažených tkání a orgánů a jednou to vyjde. Pro nás bude třeba už pozdě, ale pro jiné to bude znamenat záchranu."

Je to naivita polovičního laika, je to zaslepenost pomatence, který uvěřil ve své předurčení spasit tenhle podělaný svět, říkal si Nyboe. Khasi si musí sám pro sebe zdůvodnit každý kousek masa, který utrhne od Zofrových úst, aby oni dva mohli s občasnou pomocí Omi provádět cytonautiku. Na kolika vychrtlých zádech vlastně stojí Khasiho sny? Nevěděl. Khasi ho nikam nepouštěl. Ale defekťáky musela být tahle bouda nacpaná.

Jak se s tím vším Khasi dokáže uvnitř sebe sama vyrovnat?

Černoch zadumaně mlčel. Snad se mu hlavou přeci jen honily pochyby.

"Ty, Khasi, myslíš si doopravdy, že sis vybral cestu, která tě dovede k léčení defekce?" zeptal se Nyboe opatrně, protože Khasi se pohyboval ve světě svých snů. Prudce sebou po Nyboeově otázce škubl a rázem to byl zase Khasi nepochybující o ničem, tím spíše o sobě samém.

"Určitě," řekl pevně. "Nyboe, to musí být ta pravá cesta. Musí, rozumíš," dodal umíněně.

"Chci tě o něco poprosit," pokusil se Nyboe zaplašit stín, který lehl na jejich rozhovor.

Musel to zkusit, protože Khasi měl pravdu v tom, že když ztratí víru ve svou věc, jsou odsouzeni k neúspěchu už předem.

"Co bys chtěl?"

"Nech mě alespoň občas něco dělat s ostatními."

"Už jsem o tom uvažoval," přiznal Khasi a byl očividně rád, že pomalu vyplouvají z nejistých vod. "Nemělo by ti to uškodit. Psychicky bys na tom mohl jen získat. Přijdu pro tebe večer."

"Dneska večer?" zeptal se Nyboe překvapeně, protože se chystal na Khasiho tuhý odpor.

"Jo, dneska večer," odsekl mu Khasi napůl otráveně a Nyboe věděl, že chvilková krize mezi nimi dvěma byla zdolána jen zdánlivě. Ještě pořád tu totiž byl malý Zofre.

* Krčili se na lesní pasece plné vývratů. Sychravá noc jim vtíravě dýchala do tváří ztuhlých napětím. V rukou křečovitě tiskli pažby expanzních pušek s

archaickými zaměřovači dokazujícími výmluvně, že armáda se musela s chutí zbavit těchto krámů už před pěknou řádkou let. Nyboe se znepokojivou naléhavostí hmatal bolavými prsty po synmatové pažbě.

Jako kdyby po ní přejížděl protézami s vypnutými senzory. Ruce už tak netrpěly, ale necítil na dotyk vůbec nic. Neuměl si představit, že by dokázal s těmi dvěma kusy napůl mrtvé hmoty vystřelit. Zvrátil hlavu vzhůru a nechal si na obličej padat tříšť jemného mrholení. Přes glasity termobrýlí se zadíval na oblohu, kde se o překot hnala břichatá mračna kopaná kupředu poryvy větru. Stejným směrem nervózně vyhlížel i Khasi a s ním dvacítká chlapů roztroušeně poschovávaných po pasece. Netušil, na co tady čekají. Puška v rukou bez citu, Khasiho vzrušení prozrazující se podvědomými, bezúčelnými kontrolami funkce zaměřovače i napětí ve tvářích mužů kolem napovídaly, že ve hře je něco důležitého a zároveň pořádně nebezpečného. Čas se ztuhle vlekl. Khasi už musel každopádně litovat, že přislíbil Nyboeovi účast na téhle akci. Natolik se oba znali, aby o tom Nyboe ani v nejmenším nepochyboval. Pocit triumfu nad Khasiho nevypočitatelným jednáním plným zvrátů Nyboea hřál. Od ostatních se mu sem a tam dostávalo kradmých pohledů zpod glasisu termobrýlí. Nic víc. Co si o něm ti chlapi můžou myslet? Věřící a uznávající jeho cytonautické umění jako Khasi? Mohou v něm vidět parazita, na nějž se musí dít. Položil pušku na kolena a zády se opřel o kmen umírajícího smrku vonícího pryskyřicí a dýchajícího posledními zbytky tepla dne. Pozoroval cáry mraků courající se o vrcholky stromů. Uspávající podívaná.

Do dechu větru a šumění větví třesklo krátké, suché lupnutí. V zápětí něco padalo obrovskou rychlostí z velké výšky na zem. Další lupnutí a další a ještě jedno. Pád těles se pár metrů nad zemí zbrzdil, takže jejich dopad provázelo jen tlumené žuchnutí.

Nyboeovi trvalo jen okamžik, než si uvědomil, že je svědkem shoení kontejnerů upoutaných na brzdném klonarovém laně. Někde nad pasekou se musela neslyšně vznášet aeroptéra opatřená termoneutralizačním nátěrem. Ten jí spolu s tmou halil do neviditelného pláště.

Khasiho muži jako na povel vyskočili tiše za svých úkrytů a rozběhli se po pasece k jednotlivým kontejnerům. Khasi se vydrápal na hromadu větví a s prstem na spoušti pozoroval své lidi. Nahrbený, nakloněný dopředu, s rychle tékajícím pohledem projevujícím se navenek jen trhavými pohyby hlavy ze strany na stranu připomínal dravého ptáka číhajícího na kořist.

"Bastardi zmutovaný," zaklel Khasi a současně zalíčil svou zbraň. Nyboe se podíval za jejím ústím. Čtyři muži se tam vlekli s kontejnerem. Jejich těla se napínala jako pružiny, nohy se jim v horečném chvatu smekaly po rozbředlé hlíně smíšené s jehličím.

Rvali se s neforemným nákladem a co jim stačily síly s ním pospíchali pryč, k lesu.

Nad pasekou zívlo zasyčení kondenzoru a Khasi stiskl spoušť. Dva z uprchlíků klopýtli a zhroutili se na kontejner. Zbývající dva shodili jejich těla stranou a táhli náklad přes vývraty dál. Střelba vytrhla chlapy z práce. Stačil jim letmý pohled, aby vyrazili za uprchlíky. Letěli jako tmavé stíny přes zulámané větve stromů s ostrůvky mokrého borůvčí. Zkrátili náskok uprchlíků na polovinu, když je přibila k zemi salva valící se ze tmy lesa jako ohnivá smršť. Uprchlíci zvýšili své úsilí.

"Střílej do lesa. Vpravo od těch holomků," křikl na Nyboea Khasi a jako had se sesmekl ze svého vyvýšeného stanoviště. "Je to buď ten zmetek Finky nebo..."

Konec věty Nyboe neslyšel. Podařilo se mu opřít pušku o silnou větev. Zaaretoval zaměřovač do středu záblesků rozesetých po neprůhledné hradbě lesa a jako ve snách stiskl spoušť.

Ostrý, kolísavý sykot mu vnikl až k bubínkům. Slil se ve vysoký, zvonivý netopýří tón překrývající všechny zvuky tak dokonale, že Nyboe měl na chvíli iluzi absolutního ticha. Khasi pečlivě mířil. Puška v jeho rukou sebou škubla a třetí z uprchlíků se svalil na zem. Zbývající vzdal marný zápas s těžkým nákladem a vyrazil vstříc střelbě z lesa. Po pár krocích mu vyšlehla naproti ohnivý déšť, který mu explodoval na prsou v mnohobarevný květ. Výbuch jej hodil zpátky, i když celé tělo, jakoby nechtělo pochopit krutou skutečnost, se ještě

dralo vpřed. Padl na záda a zůstal bez hnutí ležet s tváří obrácenou k nočnímu nebi. Na paseku dolehlo ticho.

"Proč to udělali," ptal se Nyboe staženým hrdlem. "Proč? Chybělo mu pár metrů." Jen pomalu si začínal uvědomovat otřesnost toho, co právě viděl.

"Bez kontejneru jím nebyl k ničemu. Hladový krk navíc, nic jiného," zabručel Khasi vztekle. Nyboe si připadal jako tupec. Vystřílel celou fázi na Khasiho kývnutí prstem a teď nevěděl proč, pro koho, proti komu. "Možná mu uvěřili. Báli se, že to v takhle podělaný situaci našije do nich, aby si u nás vysloužil pardon," dodal ještě Khasi a vydal se naproti mužům přinášejícím kontejnery. Báli se, pomyslel si Nyboe. Tak i ti druzí se báli. Najednou si uvědomil, že i Khasiho hlas přiškrtl v kritických chvílích strach. O co se bál? O kontejnery? O své lidi? O sebe a svou pozici?

Stáli nad pěti bachratými válci, od nichž se táhla pupeční šňůra klonarového brzdného lana zaplétající se mezi větve a travu.

"Je tam jídlo?" zeptal se za všechny malý mužík a krysím nosem vykukujícím zpod glasitu termobrýlí a hodil rukou ke kontejnerům.

"Jak to mám vědět," odsekl mu Khasi.

"Sliboval jsi nám ale jídlo," vykřikl mužík podrážděně. "Chlapi, slyšeli jste? Slíbil nám přeci jídlo."

"Jídlo a pořádný zbraně," přisvědčil z hloučku někdo, kdo tlumil hlas tak, aby bylo co nejtěžší ho poznat. Byl to jen nesmělý pokus podpořit chlapíka s krysím nosem, ale byl tu. Ostatní to dobře vycítili. Začali nervózně přešlapovat na místě, šeptat.

Po Khasim sáhla studenou rukou nejistota.

"Ále, sami víte, jak to chodí," snažil se Khasi mluvit co možná nejlhostejněji. "Jednou shodějí co potřebujem, jindy jsou to krámy. Ale nejdřív musíme ty věci dostat do bezpečí."

Ať je to, co je to. Finky tady určitě ještě slídí." S příkazy se Khasi dostal zpátky na pevnou půdu. "A jestli je tu někdo, komu se u nás nelíbí, může jít. Tak jako šly ty čtyři zdechliny," dodal rychle a přešel do ofenzívy. Věděl, že nad nimi začíná mít navrch. "Má někdo zájem?" houkl na ně. Mlčeli. Schovávali se za termobrýle, klopili hlavy a mlčeli. Jako spráskaní psi si naložili na záda kontejnery a klopýtavě vyrazili.

Khasi a chlapík s krysím nosem s puškami v dlaních pročešávali očima okolí, připravení stisknout spoušť. Nyboe se hrbil pod těžkým nákladem, který ho tlačil do ramene. Mrtvými prsty se snažil mokrý, kluzký válec udržet v rovnováze. Krok za krokem pro něj byla cesta větším utrpením. Monotonní rytmus pomalých kroků mu vyháněl myšlenky z hlavy.

Koukal střídavě na záda muže před sebou a do země na krok před sebe. Záda, zem, záda, zem. Skvrna. Velká teplá skvrna. Kývala na metr před Nyboeovými očima v rytmu kroků.

Krev. To slovo ho vzburcovalo. Opravdu krev. Obrovská krvavá skvrna. Rýsovala se jasně proti chladnému pozadí kombinézy. Kombinézy, kterou muž před ním svlékl mrtvle a přehodil si ji přes ramena. Nyboe si představil nahou mrtvolu ležící na zmoklé trávě paseky. Mohl tam taky tak ležet. Mrtvý a oloupený. Jenže v jeho případě by to asi provedli s ještě větší chutí.

Dokázal bych jít do tak riskantního podniku s vědomím, že mě kdokoliv může strelit do zad a obrát mě do posledního vlákna? A dokázal bych někoho nejdřív zabít a pak okrást? Někoho, s kým jsem prožil půl roku, rok? Třeba Khasiho? Omi? Nic o těch lidech nevím. Jsem tady s nimi a nechápu je. A mám strach pochopit, stát se jedním z nich.

Jsem defekťák. Jsem. To mě s nimi snad spojuje. Ale ať je to to jediné. Ať je to to jediné. Na myšlenky se mu lepilo bahno. Báł se nahlédnout sám do sebe, aby tam nenalezl lhostejnou bestii. Kolik defekťáků by se Venku chovalo jako lidi. Kolik? Netroufl si říct. Co je v Zóně a co je v nás, v každém z nás, ptal se sám sebe a otřásl se odporem. Tam, hluboko v buněčných strukturách, nosil tu hroznou věc. Tisíckrát se snažil na ni zapomenout, ale připomněla se vždycky sama. Neodbytně, naléhavě. Tím naléhavěji, čím míň si přál na ni myslet, čím víc se jí báł. Represory, metylové skupiny, inaktivátory - to všechno snad ještě pořád drží tu věc v klidu. Ale co bude, až se geny jednou aktivují? Co se ve mně stane? Co nese ta cizí informace? Taky lhostejnost, krutost? Brada mu zajektala.

Nedokázal by se znovu podívat do vlastního těla. Ten naivní strach z pohledu na realitu byl poslední slupkou, do níž se mohl schovat...

Záda, zem, záda, zem, záda, zem.

Vyšli z lesa. Vstříc jim jako souhvězdí visící nad obzorem svítil polorozpadlý barák.

Jejich domov zářil do studené noci teplem oken a škvír. Přidali do kroku.

* Khasi jim nařídil snést kontejnery až do nejspodnějšího patra sklepů, což se neobešlo bez anonymního reptání. Chodby a schodiště domu se naplnily lidmi. Třásli se do jednoho na obsah kontejneru. Pohledy plné hladu nepotřebovaly slov.

"Proč to nevybalíme tady a hned to nerozděláme?" zabrbľal nahlas muž s krysím nosem.

Bez glasitových termobrylí měl v sobě celý jeho drobný, ostrý obličej s odchlíplým horním rtem něco z fyziognomie hlodavce. Mužikovy tmavé oči neklidně těkaly po ostatních v očekávání podpory.